

om, kunde der utvivlsomt være naaet en Overenskomst med Organisationerne, som kunde have strakt sig over et langt Aaremaal. Dette glædede det mig at høre. Det er jo ensbetydende med et Tilsagn fra det ærede Medlems Side om, at hvis vi faa gennemført disse Lønninger, skal der være Ro fra Tjenestemændenes Side i en længere Aarrække, at disse Lønninger ikke ere Lønninger for Øjeblikket, men Lønninger, som ere saaledes beregnede, at de virkelig kunne gælde for en længere Aarrække. Jeg tror, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) nævnte Aaret 1920. Det var jo meget smukt, hvis det kunde være saa længe. Men jeg tror i hvert Tilfælde, at der blandt alle Partier i Tinget er Enighed om, at naar vi nu have givet disse Lønninger, skulle vi ikke til at lave om paa dem i Hast. Jeg understreger, at Socialdemokratiet gennem sin Ordfører har givet denne Tanke sin Tilslutning.

Det ærede Medlem kom i sin Tale ind paa et Tema, som ikke direkte vedrører Lønningslovene, men som det interesserede mig meget at høre om. Det var Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Laaneforhold og Gæld. Der holdt det ærede Medlem en ganske fortræffelig Tale. Jeg glædede mig ganske overordentlig ved at høre den. Jeg kendte nemlig saa udmærket godt hvert eneste Argument, han kom med, for jeg havde selv kørt op med hvert eneste af dem, da jeg i Fjor forhandlede med Tjenestemændenes Organisationer. De kom til mig med et stort Forslag, store Planer. De vilde have Finansministeriets Tilsagn om, at vi vilde tilbageholde af deres Lønning til Betaling af Renter og Afdrag, Livsforsikringspolice m. m. til en Laaneforening, de selv havde dannet. Denne Laaneforening var saaledes, som det ærede Medlem skildrede den. Den var saaledes, at de skulde laane Pengene af en Bank, og saa skulde de være solidarisk forpligtede, men for at faa Lov til at laane skulde de hver tegne en særlig Livsforsikring for dette Laan, selv om de havde en anden Livsforsikring i Forvejen. Paa den Maade lykkedes det at faa Renten af Laanene op til 10—12 pCt., og saa kom de og forlangte, at jeg som Finansminister skulde give Tilsagn om at ville tilbageholde af deres Løn til Afdrag og Rente paa disse Laan. Jeg sagde til at begynde med: Det gaar jeg ikke med til, for jeg synes, det er urigtigt handlet mod Tjenestemændene at lede dem ind paa noget saadant. Men saa sagde de til mig, at jeg maatte gøre det, for de sade

i saa fortvivlede Forhold, de havde gjort meget stor Gæld, som de havde paa private Hænder, saaledes at selvom de nu skulde give en halv Snes pCt., saa var det dog meget bedre end nu, da de ofte maatte give over 20 pCt. og sade med saa store Afdrag, at de ikke kunde klare sig. Da jeg stadig fastholdt min Vægning, blev jeg angreben i flere Blade for min Haardhertethed overfor Tjenestemændene, fordi jeg ikke kunde indrømme det. Der blev sagt, at nu havde de faaet Løfte fra denne Laaneforening om at kunne faa disse Laan, og det stod nu blot paa mig, men jeg kunde ikke beslutte mig til at sige Ja.

Da jeg saa virkelig saa, at der var en ikke ringe Trang, og at en Del af Tjenestemændene sad i saa vanskelige Forhold, at man maatte se at hjælpe dem ud af dem, saa gjorde jeg selv Springet og sagde: Hvis det virkelig er saadan, at I sidde saaledes i det, saa vil jeg i alt Fald ikke hjælpe jer ind i noget, som er saa fortvilet som dette, men saa vil jeg hellere gøre noget, som ganske vist ikke tidligere er gjort, idet jeg vil prøve paa, om jeg kan faa Finansudvalget til af Statskassen direkte at stille Bankerne den Garanti, der ellers skulde skaffes til Veje ved disse dyre Livsforsikringspolicer. Jeg gik saa til Finansudvalget, og det lykkedes at faa Finansudvalget med, og vi stillede 200,000 Kr. som Garanti for denne Laaneforening, idet jeg samtidig stillede Fordring om, at Laanene ikke maatte være saa store som ønsket, og at Afdragstiden ikke maatte være saa lang. Saa fik vi en Ordning der. Naar man nu hørte det ærede Medlems Tale, skulde man tro, at det var Staten, der næsten havde forlokket Tjenestemændene til at stifte Gæld. Men dette er saa langt fra Tilfældet, at vi tværtimod have søgt for det første at faa Sagen ind paa en god Bane og dernæst at faa begrænset deres Laan og at faa dem til at afdrage disse i en rimelig Tid.

Men det ærede Medlems Tale glædede mig i øvrigt helt igennem paa dette Punkt. Han sagde meget rigtigt, at naar vi have Lønninger som disse, kunne Tjenestemændene leve deraf, saa kan man forlange, at de skulle leve deraf, og at de ikke skulde gøre Gæld. Derfor mener jeg ogsaa, at naar vi gennemføre disse Lønningslove, maa vi efterhaanden kunne faa Tjenestemændene ud af deres Gæld og muligvis komme bort fra den Forening, som vi i Fjor vare nødte til at give Statsgaranti, for at de ikke skulde komme til at sidde med alt for dyre Penge.